

drift eller Statsdrift paa den Maade, han her vil lægge mig det i Munden. Jeg har kun hævdet, at naar det drejer sig om saadanne Bagateller som her, maa det betragtes som Tab af Tid og Penge, naar Ting, der skulle repareres, skulle sendes saa mange Steder hen. At Jernbanerne have sine Værksteder, er naturligt, men jeg hævder, at Jernbaneværkstederne mere ere beregnede paa Lokomotivarbejde end paa Dampskibsarbejde. Uforsvarligt er det til enhver Tid, naar man sender slige Rør ud i Verden, uden først at prøve dem under Damptryk. Og hvis Røret, som det ærede Medlem formoder, er blevet prøvet først, men er revnet under Forsendelsen, turde det være et yderligere Bevis for, at det er galt at sende Genstandene saa langt væk til Reparation, naar man kan risikere, at de revne ved Forsendelsen. Det taler yderligere for, at den Slags Smaareparationer bør kunne foretages paa Værkstederne i den By, hvor Beskadigelsen finder Sted.

L. Pedersen: Det er kun et Par ganske lokale Sager, hvorpaa jeg ønsker at henlede Opmærksomheden. Der findes paa det foreliggende Lovforslag en Bevilling til Gilleleje Havn paa 5,500 Kr., og Beboerne dernede ere naturligvis den højtærede Trafikminister meget taknemmelige for Bevillingen, som dog sikkert ikke vil forslaa saa særdeles meget til at afhjælpe de Mangler, som Havnen dernede for Øjeblikket lider af. Det er imidlertid den samme Bevilling, som ogsaa fandtes paa Finansloven for i Fjor, og jeg tør maaske derfor haabe, at den højtærede Minister, som desværre ikke er til Stede i Dag, ogsaa fremtidig vil have lidt tilovers for Gilleleje Havn. Jeg tror, der er al Grund dertil, fordi denne Havn ikke saa ganske er en almindelig Fiskerhavn, men snarere en Havn, der kan faa en hel Del Betydning, idet den i mange Tilfælde tjener som en Slags Nødhavn i det sydlige Kattegat, ikke alene for Fiskefartøjerne, men ogsaa for andre mindre Skibe, som paa Grund af Vind- og Stormforhold ikke kunne naa ind i Øresund. Jeg ved, at der fra Havnens Myndigheders Side vil blive rettet en Anmodning til den højtærede Minister om ogsaa fremtidig at tage sig lidt af Havnen deroppe, og jeg skal kun føje min anbefaling til den Henvendelse, som jeg ved vil fremkomme om ganske kort Tid. — Saa er der en anden Sag, som nu allerede er berørt af det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen), nemlig Fiske-

sagen nede fra Humlebæk. Jeg kan, tror jeg nok, i et og alt slutte mig til det ærede Medlems Udtalelser om denne Sag, og jeg skal derfor kun tilføje et Par Smaatræk desangaaende, som jeg synes tilstrækkeligt viser, at der er noget forkert ved Forholdene. Formodentlig maa denne Forkeethed bunde i bestemte Lovgivningsbestemmelser. Jeg skal aldeles ikke komme ind paa at kritisere Dommen. Den er vist fuldtud baseret paa de bestaaende Love og altsaa fuldstændig korrekt affattet fra vedkommende Retsbetjents Side. Men naar en Mand, der ikke har fisket inde paa en anden Stadejers lovlige Territorium, men ganske vist saa nær, at Stadeejeren mente at have lidt Tab ved, at vedkommende Mand fangede nogle Torsk, der kunde være gaaede ind paa hans Stade, og naar denne Mand har fisket for ca. 100 Kr. eller, for at være rundhaandet, for 200 Kr., forekommer det mig rigtignok aldeles urimeligt, at han skal betale en Skadeserstatning til sin Nabo af mellem 5—600 Kr. For det første er det et stort Spørgsmaal, om disse kriminelle Torsk nogen Sinde vilde være gaaede ind paa den andens Stade, og dernæst er det et stort Spørgsmaal, om vedkommende Stadeejer kunde have fanget dem. Thi efter hvad der er meddelt mig, havde vedkommende Stadeejer paa det Tidspunkt slet ikke sine Fiske-redskaber ude paa sit Stade. Sandsynligheden er for, at disse Fisk slet ikke vare komne Stadeejeren til Nytte, og dog skal vedkommende betale ham en Erstatning, der er 3 Gange saa stor som Værdien af de Fisk, han har fanget. Det skal han, uagtet han var i god Tro, da han satte Ruserne paa dette Sted, idet han mente at have Ret til at fiske lige til Grænsen af Stadeejers Territorium. Jeg kan ikke se andet, end at hvis denne Dom er korrekt, er der noget forkert ved Lovgivningen paa dette Omraade, og jeg slutter mig til det ærede Medlem fra Helsingør i at anbefale Sagen til den højtærede Landbrugsministers nærmere Overvejelse af, om der dog ikke paa dette Omraade kunde lovgives noget anderledes, end Forholdet for Øjeblikket er.

Saa har jeg endnu en Sag, hvormed jeg skal rette en lille Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister. Da vi i Fjor havde Skovvæsenets Lønningslov til Behandling her i Tinget, var det et almindeligt, næsten enstemmigt Ønske i Udvalget, at man foruden de Embedsmænd, hvis Lønninger fastsattes ved denne Lov, kunde faa